

INFORME DE SECRETARIA RELATIU A LES AL·LEGACIONS PRESENTADES DURANT EL PERIÒDE D'INFORMACIÓ PÚBLICA A L'ORDENANÇA DE CIVISME

Durant el període d'exposició pública del text de l'Ordenança de Civisme aprovada inicialment pel Ple de la Corporació el 28 de febrer d'enguany, s'han presentat un total de vint al·legacions. Dues de les quals només tracten la regulació de la tinença d'animals domèstics a la via pública i l'alimentació dels que viuen en llibertat, les presentades pel Partido Animalista i l'associació ACTIMA (Asociación contra la tortura y el maltrato a los animales) que no són objecte d'aqueix informe centrat exclusivament en la regulació d'habillaments que cobreixen el rostre a la via pública.

Les divuit al·legacions restants tracten aqueixa matèria, però la presentada pel senyor Pere Elías i la senyora Paz Segura-Guerra no són objecte d'estudi per manca de contingut jurídic de la seva fonamentació.

Les setze restants formulades per Paola Carolina Cossío i altres, Hilal Tarkou en nom de l'associació Ciutadans per a la Convivència i el Desenvolupament, Elena Ibisate i altres, Elena Muñoz i altres, Oriol, Vázquez en nom d'una sèrie d'associacions, Carlos Antolí en representació de l'Asociación Watani para la Libertad y Justicia, Judit Gamundi en representació de l'associació Carrutxa, Ouarda Ramli Amraji, Jalila Jamiu, Abdelkader Jamil, el grup municipal del PSC (PSC-PSOE), el grup municipal d'Ara Reus, Valentín Rodríguez en nom de la Federació d'Associacions de Veïns de Reus, els grups municipals de CIU i PP conjuntament per dos cops, Houria Ajaada

Els articles als quals s'han formulat al·legacions són els següents: 5, 6, 7, 10 i 44, relacionats tots ells amb el fet de portar vestimentes o accessoris que impedeixin o dificultin la identificació de les persones. El contingut de les al·legacions s'analitza en la seva globalitat per tal d'exposar els criteris jurídics a partir dels quals hom valorarà la procedència de la seva estimació o desestimació.

Atenent al contingut de Sentència recaiguda al recurs de cassació número 4118/2011, dictada per la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Suprem de data 14 de febrer del 2013 hom pot formular les següents consideracions:

Primera.- La sentència no s'hi pronuncia expressament però manté les prohibicions d'ocultació del rostre en tots els supòsits, llevat de l'habillament amb vel integral que n'ha de restar exclòs en els termes que estableix el Fonament de Dret Primer:

“Conviene precisar, para delimitar el alcance del proceso, que en él sólo se impugna la veda del uso del velo integral, no así de los demás elementos de ocultación del rostro, por lo que en cuanto al contenido de la Ordenanza y de los Reglamentos aludidos lo atinente a esos otros elementos ha de

considerarse ajeno al proceso y por tanto no afectado por él la vigencia de los correspondientes preceptos.

Es, pues, sólo lo relativo al velo integral a lo que afecta la Sentencia. En ésta, en su Fundamento de Derecho Primero se concreta el objeto del proceso con precisa referencia al acuerdo impugnado y a los motivos de la impugnación.”

Segona.- El Tribunal Suprem no qüestiona la competència de l'Ajuntament per a regular aquesta qüestió sempre que es basi en el títol local de regulació de la convivència a la via pública i els serveis locals i no ho faci invocant competències respecte a drets fonamentals, com la llibertat religiosa o la igualtat entre homes i dones.

Així ho explicita el Fonament de Dret Setè quan afirma: “Sólo si en la prohibición cuestionada en el proceso la Ordenanza recurrida (la ordenanza misma, no los razonamientos que en su salvaguarda se exponen en la Sentencia y en los escritos del Ayuntamiento recurrido en la instancia y en la casación) invocase como título competencial el de la regulación del ejercicio de la libertad religiosa, el tema competencial tendría en sí singularidad para ser considerado aisladamente del tema de fondo de la vulneración del derecho fundamental; pero ese no es el caso, pues la Ordenanza se autoencuadra en otros títulos competenciales, que, en principio, no resultan cuestionables en cuanto tales”.

Tercera.- El Tribunal Suprem considera que l'ús del vel integral constitueix “una manifestación de ejercicio de libertad religiosa, regulada en el art. 16.1 CE y en la Ley Orgánica 7/1980, de 5 de julio” (Fonament de Dret Novè) i consegüentment no pot ser limitat per una ordenança municipal en base als principis de seguretat i ordre públic.

El Fonament de Dret Desè conclou: “La competencia del Ayuntamiento para regular sus servicios y la convivencia en el ámbito del Municipio: incontestable, (y es ahí donde entran en juego como normas habilitantes las de LBRL -Art. 4.1.f, 25 y 25- y de la Carta Europea de la Autonomía local -art. 4.2-, citadas en sentencia), no puede suponer que, al ejercitar las competencias que dichas normas le confieren, pueda hacerlo prescindiendo de los límites constitucionales que le impone el respeto del derecho fundamental de libertad religiosa, proclamado en el art. 16.1 CE.”

Aqueixa darrera afirmació implica que l'ordenança de civisme pot prohibir anar pel carrer i accedir als serveis públics a les persones que oculten el rostre, llevat de les que ho fan per motius religiosos a les quals, per tant, a la pràctica no es podrà fer res més que demanar que s'identifiquin si concorren les circumstàncies descrites a l'article 20 de la Ley Orgánica 1/1992, de 21 de febrer, sobre Protección de la Seguridad Ciudadana, però no se les podrà sancionar per aqueix motiu. Si es neguen a identificar-se podran ser sancionades no perquè ho pugui establir l'ordenança sinó per aplicació de l'article 26, h) de la mateixa llei. La identificació no es limita a l'exhibició del DNI o document equivalent, sinó comprovant que efectivament el portador del mateix shi correspon.

Quarta.- Excepcionalment, el Tribunal Suprem dóna per vàlida la regulació continguda a l'article 21 del Reglament del Servei de Transports Urbans de Viatgers de Lleida que diu el següent:

“L'ús de les diferents targetes de tarifa social o de preu reduït en funció de col·lectius especials, haurà d'estar degudament acreditat. El personal del servei podrà demandar l'acreditació de la personalitat als beneficiaris i comprovar la concordància amb les fotografies dels títols de transport. Cap usuari podrà fer ús d'aquestes targetes si es nega a identificar-se per fer aquestes comprovacions.”

El Fonament de Dret Onzè afirma el següent:

“Es indudable que el sentido de esa modificación se diferencia con claridad de las demás analizadas, pues no impiden el uso del velo integral, ni por tanto puede equipararse en su valoración jurídica respecto a la vulneración del Art. 16.1 CE a la que merece la prohibición analizada en los fundamentos precedentes,

La exigencia de identificación que en dicho Reglamento se establece, como control del uso de un beneficio al que la portadora del velo integral se acoge libremente, no supone limitación del ejercicio del derecho de libertad religiosa, ni supone regulación de ésta, precisada de previa regulación por ley; por lo que tiene la cobertura plena de los títulos legales que el Ayuntamiento invoca, lo que impone la desestimación del recurso de casación y la confirmación de la sentencia desestimatoria en lo concerniente a ese concreto y limitado contenido del recurso.”-

El supòsit regulat a l'article 21 del Reglament dels Serveis de Transports Urbà de Viatgers de Lleida és extensible a altres serveis municipals la competència normativa dels quals correspongui a l'Ajuntament i estableixi com a condició per l'ús dels mateixos la prèvia identificació de les persones.

Cinquena.- En base a aquests criteris anteriorment descrits es poden estimar totes les al·legacions que proposen suprimir les referències al vel integral, burca o nicab contingudes a l'article 10.4 i conseqüentment a l'article 44, a) 14 de l'Ordenança en qüestió, desestimant-se les al·legacions referides als articles 5, 6 i 7, si s'acorda per part del Ple aqueixa supressió.

Sisena.- En conclusió, pel que fa a l'article 10.4 i atenent a les consideracions anteriorment exposades, es pot mantenir la prohibició genèrica d'ocultar el rostre en la via pública llevat dels casos en que aquesta pràctica està fonamentada en motius emparats pel dret fonamental de la llibertat religiosa en els termes que estableix la sentència del Tribunal Suprem.

Fora d'aquests casos la interdicció és vàlida i sancionable en els termes que aquesta mateixa ordenança estableix, per tant, s'escau eliminar del redactat definitiu d'aquest article tota referència al burca, nicab i similars estimant-se per

tant, les al·legacions presentades en aquest apartat sense entrar a analitzar els motius en els quals fonamenten la seva pretensió.

Aqueix informe no entra a detallar el redactat definitiu de l'article 10.4 ja que les propostes de supressió i substitució per un text alternatiu són diverses entre els esmenants i ha de ser la comissió informativa corresponent la que fixi el seu contingut per tal d'elevat l'Ordennança al Ple per a la seva aprovació definitiva.

Reus, 2 de juny del 2014

El secretari general

AJUNTAMENT DE REUS

Jaume Renyer Alimbau ERAL